

ประชาชนยุคโลกาภิวัตน์ : ทรราชการเมืองไทย*
PEOPLE IN THE ERA OF GLOBALIZATION: THAI TYRANNY

สุปัด ทองอินทร์, จักรวาล เหมือนแจ่ม

Suphad Thongintr, Jakkawarn Mueanjaem

นักวิชาการอิสระ

Independent Scholar

Corresponding Author E-mail: tonginsupad67@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะนำเสนอความคิดเห็นของประชาชนของไทยในยุคโลกาภิวัตน์ต่อการเมืองในรูปแบบการปกครองประชาธิปไตยในรูปแบบของเผด็จการ โดยจะกล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ บทบาทและหน้าที่ของผู้นำทางการเมือง ปัญหาทางการเมือง รวมถึงแนวทางการแก้ปัญหาการอภิปรายนี้จะสำรวจผลกระทบของโลกาภิวัตน์ต่อการรับรู้ของประชาชนและการมีส่วนร่วมในกระบวนการประชาธิปไตย โดยเน้นว่าประชาชนนำไปสู่สิทธิและความรับผิดชอบของตนภายในภูมิทัศน์ทางการเมืองที่ผันผวนอย่างไร การศึกษาในหัวข้อนี้จะช่วยให้เราเข้าใจถึงความท้าทายที่ประชาชนต้องเผชิญในการมีส่วนร่วมทางการเมือง และวิธีการที่พวกเขาปรับตัวเพื่อสร้างเสียงของตนเองในระบบที่อาจไม่เอื้ออำนวย การวิเคราะห์นี้จะเน้นถึงความสำคัญของการศึกษาและการตระหนักรู้ทางสังคมในกระบวนการสร้างประชาธิปไตยที่เข้มแข็งและยั่งยืน

คำสำคัญ: การเมืองไทย; เผด็จการ; โลกาภิวัตน์

Abstract

This article aimed to present the perceptions of Thai citizens in the era of globalization towards democratic politics in the form of authoritarian governance. It discussed the concepts of decentralization, the roles and functions of political leaders, political issues, and solutions. This discussion explored the impact of globalization on citizens' perceptions and participation in the democratic process, with an emphasis on how citizens navigated their rights and responsibilities within

*Received February 2, 2025; Revised March 14, 2025; Accepted March 18, 2025

a volatile political landscape. Studying this topic helped us understand the challenges citizens face in participating in politics, and how they adapted to create their voice in a system that may not be conducive. This analysis also highlighted the importance of education and social awareness in the process of building a strong and sustainable democracy.

Keywords: Thai Politics; Dictatorship; Globalization

บทนำ

ความท้าทายที่นักการเมืองและประชาชนไทยเผชิญในยุคโลกาภิวัตน์มีความหลากหลายครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ เช่น การมีส่วนร่วมทางการเมือง ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคม และเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ในโลกยุคปัจจุบัน โลกาภิวัตน์หมายถึงการบูรณาการของเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และสังคมอย่างรวดเร็ว ผลกระทบของโลกาภิวัตน์ปรากฏให้เห็นในทุกแง่มุมของชีวิต รวมถึงการเมืองด้วย ปัจจุบันประชาชนไทยมีช่องทางการมีส่วนร่วมในระบอบการเมืองที่จำกัด ซึ่งเป็นเหมือนระบอบประชาธิปไตย-ของคนแก่ โดยคนแก่ เพื่อคนแก่ (วรตโร เลิศรัตน์, 2565) โดยจะอ้างต่อประชาชนว่าเป็นผู้ทรงคุณวุฒิบ้าง ผู้มีประสบการณ์ทางการเมืองบ้าง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น เป็นพรรคพวกของตัวเองโดยการสรรหามาเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว แต่ไม่สนใจความเป็นอยู่ของประชาชนเมื่อแต่เล็กน้อย โดยการให้อำนาจแก่เจ้าสัว ทำให้เขามีอำนาจทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมากในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นเครื่องอุปโภค บริโภค รวมไปถึงสื่อต่าง ๆ ความเข้มข้นของอำนาจในมือของไม่กี่คนไม่เพียง แต่ทำลายหลักการของประชาธิปไตยเท่านั้น แต่ยังรักษาความไม่เท่าเทียมกันทำให้ประชาชนจำนวนมากพยายามที่จะทำให้อำนาจเป็นศูนย์กลางในขณะที่ยกเลิกการเลือกเจริณรุ่งเรือง การต่อสู้เพื่อความยุติธรรมและการกระจายอำนาจเป็นสิ่งจำเป็นในการสร้างสังคมที่มีเสถียรภาพและเท่าเทียมกัน เพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงโอกาสและทรัพยากรอย่างเท่าเทียมกัน (สยมพร ฉันทสิทธิพร, 2561)

ผู้นำทางการเมืองจึงมีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางของประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ ในประเทศไทยที่ประชากรวัยรุ่นมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและมีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น ผู้นำทางการเมืองจำเป็นต้องเข้าใจและรับมือกับความท้าทายและโอกาสที่เกิดจากโลกาภิวัตน์ การสร้างความตระหนักรู้และการศึกษาเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่พลเมืองจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้เยาวชนสามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเยาวชนในกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองจะช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับประชาธิปไตย และทำให้เสียงของคนรุ่นใหม่ถูกนำไปพิจารณาอย่างจริงจัง การสร้างเครือข่ายระหว่างผู้นำทางการเมืองและประชาชนจะช่วยให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่มีคุณค่า และเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงออกถึงมุมมองและความต้องการของพวกเขาในสังคมอย่างเต็มที่ การมีส่วนร่วมนี้ไม่เพียงแต่จะช่วยให้ประชาชนรู้สึกเป็นเจ้าของสังคมที่ตนเองอยู่และ

ยังส่งเสริมความเข้าใจระหว่างรุ่นและสร้างสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นระหว่างนักการเมืองกับประชาชนในพื้นที่ การสร้างโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองและสังคมจะช่วยกระตุ้นความสนใจของพวกเขาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคม และทำให้เกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในสังคม (พระศรีปริยัติโมลี (สมชัย กุศลจิตโต), 2547)

กล่าวโดยสรุป ความท้าทายที่นักการเมืองและประชาชนไทยเผชิญในยุคโลกาภิวัตน์มีความหลากหลายและครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ เช่น การมีส่วนร่วมทางการเมือง ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคม และเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม โลกาภิวัตน์หมายถึงการบูรณาการของเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และสังคมอย่างรวดเร็ว ประชาชนและการมีส่วนร่วมทางการเมืองประชาชนมีช่องทางการมีส่วนร่วมในระบอบการเมืองที่จำกัด ซึ่งเป็นเหมือนระบอบ “ชราธิปไตย” บทบาทของผู้นำทางการเมือง ผู้นำทางการเมืองมีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางของประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ การสร้างความตระหนักรู้และการศึกษา การสร้างความตระหนักรู้และการศึกษาเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่พลเมืองจึงเป็นสิ่งสำคัญ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองจะช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับประชาธิปไตย

ประชาชนไทยยุคโลกาภิวัตน์ที่ถูกกดสิทธิและเสรีภาพ

ในยุคโลกาภิวัตน์ นักการเมืองและประชาชนไทยต้องเผชิญกับความท้าทายหลายประการที่ส่งผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิตและการบริหารประเทศ ความท้าทายเหล่านี้ ได้แก่

1. ความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่รวดเร็วทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนที่มีรายได้สูงและกลุ่มคนที่มีรายได้น้อย ซึ่งส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชน (นิธิ เอียวศรีวงศ์, 2562)

2. ข้อจำกัดทางกฎหมายและนโยบาย กฎหมายและนโยบายบางประการอาจไม่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลกาภิวัตน์ ทำให้เกิดอุปสรรคในการพัฒนาประเทศและการมีส่วนร่วมของประชาชน

3. วัฒนธรรมทางการเมืองแบบอุปถัมภ์ วัฒนธรรมทางการเมืองที่เน้นการอุปถัมภ์และการสนับสนุนจากกลุ่มคนที่มีอำนาจ ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงทรัพยากรและโอกาส

4. การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในหลายด้าน ทั้งเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ซึ่งนักการเมืองและประชาชนต้องปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ (พระมหาธีรวิทย์ ธีรวิพัฒน์เมธี, 2566)

5. ความขัดแย้งทางภูมิรัฐศาสตร์ : การเปลี่ยนแปลงดุลอำนาจโลกและความขัดแย้งระหว่างประเทศมหาอำนาจ เช่น สหรัฐอเมริกาและจีน ส่งผลกระทบต่อ การดำเนินนโยบายและการพัฒนาประเทศ (พระมหาธีรวิทย์ ธีรวิพัฒน์เมธี, 2566)

ในยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization Era) ประชาชนไทยได้รับผลกระทบจากการกดขี่สิทธิและเสรีภาพในหลายด้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันและสังคมของประชาชน ดังนี้ (ครุบ้านนอก, 2552)

1. การเงินและการทำงาน การเปิดประเทศและการเข้าร่วมเศรษฐกิจโลกทำให้มีการเปลี่ยนแปลงในระบบการทำงานและการเงิน ทำให้มีการเปิดโอกาสให้กับการทำงานในอุตสาหกรรมและบริการ แต่ก็มีความเสี่ยงจากการทำงานที่ไม่มีคุณภาพและการทำงานที่ไม่มีความมั่นใจ

2. การศึกษา การเข้าร่วมเศรษฐกิจโลกทำให้มีการเปิดโอกาสให้กับการศึกษาในระดับต่าง ๆ แต่ก็มีความเสี่ยงจากการเสียทรัพย์และการเก็บเงินเพื่อการศึกษาที่สูงขึ้น

3. สิทธิสตรีและเด็ก การเปิดประเทศและการเข้าร่วมเศรษฐกิจโลกทำให้มีการเพิ่มความรู้สึกเกี่ยวกับสิทธิของสตรีและเด็ก แต่ก็มีความเสี่ยงจากการทารุณกรรมและการค้ามนุษย์

4. สิทธิมนุษยชน การเปิดประเทศและการเข้าร่วมเศรษฐกิจโลกทำให้มีการเพิ่มความรู้สึกเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน แต่ก็มีความเสี่ยงจากการกดขี่สิทธิมนุษยชนและการละเมิดสิทธิมนุษยชน

กล่าวโดยสรุป การกดขี่สิทธิและเสรีภาพของประชาชนไทยในยุคโลกาภิวัตน์เป็นปัญหาที่ยังคงเป็นที่สนใจและต้องแก้ไขในอนาคต การเผชิญกับความท้าทายเหล่านี้ต้องการความร่วมมือและการปรับตัวจากทั้งนักการเมืองและประชาชน เพื่อให้สามารถพัฒนาประเทศได้อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม ความต้องการแนวทางที่ครอบคลุมซึ่งรวมถึงการศึกษา การสนับสนุน และการปฏิรูปนโยบายเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้แน่ใจว่าสิทธิของพลเมืองทุกคนได้รับการเคารพและยึดมั่นในภูมิทัศน์โลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

บทบาทของพระราชทานการเมืองไทยที่ปิดหูปิดตาประชาชนจากประชาธิปไตย

ในประวัติศาสตร์การเมืองไทย แนวคิดเกี่ยวกับทรราช (Tyranny) ปรากฏในหลายช่วงของการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง โดยเฉพาะในรูปแบบของรัฐบาลที่ใช้อำนาจโดยมิชอบเพื่อควบคุมประชาชนและจำกัดสิทธิทางประชาธิปไตย ทรราชทางการเมืองไทยมีบทบาทสำคัญในการสร้างสังคมที่ขาดเสรีภาพทางการแสดงความคิดเห็น การเข้าถึงข้อมูล และการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการประชาธิปไตย (นิธิ เอียวศรีวงศ์, 2562)

1. ลักษณะของทรราชในบริบทการเมืองไทย

1.1 การใช้กำลังและกลไกรัฐเพื่อรักษาอำนาจ การใช้กองทัพและหน่วยงานด้านความมั่นคงเพื่อควบคุมประชาชน เช่น รัฐประหารและกฎอัยการศึก ที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพ และการใช้กฎหมายที่คลุมเครือ เช่น กฎหมายหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ (มาตรา 112) และกฎหมายคอมพิวเตอร์ เพื่อปิดปากฝ่ายตรงข้าม

1.2 การควบคุมสื่อและข้อมูล การเซ็นเซอร์สื่อมวลชนและการบิดเบือนข้อมูลผ่านช่องทางของรัฐ และการปิดกั้นอินเทอร์เน็ตและแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล (เพิ่มศักดิ์ จะเรียมพันธ์, 2563)

1.3 การบิดเบือนประชาธิปไตยและการเลือกตั้ง การออกแบบรัฐธรรมนูญและระบบการเลือกตั้งที่เอื้อต่อผู้มีอำนาจ เช่น การให้วุฒิสภา (ส.ว.) มีอำนาจเลือกนายกรัฐมนตรี และการใช้กลไกตุลาการและองค์กรอิสระในการแทรกแซงการเมือง เช่น การยุบพรรคฝ่ายค้าน

1.4 การสร้างวาทกรรมปิดหูปิดตาประชาชน การใช้แนวคิดความมั่นคงของชาติหรือความจงรักภักดี เพื่อปราบปรามผู้เห็นต่าง และการปลูกฝังแนวคิดชาตินิยมและสำนึกทางศีลธรรมเพื่อควบคุมความคิดของประชาชน (บุญรักษ์ บุญยะเขตมาลา, 2548)

2. ผลกระทบต่อประชาธิปไตยไทย

2.1 ลดทอนเสรีภาพทางการเมือง ประชาชนถูกจำกัดสิทธิในการแสดงความคิดเห็นและการรวมกลุ่มทางการเมือง

2.2 สร้างวัฒนธรรมเผด็จการ ทำให้ประชาชนเคยชินกับการอยู่ภายใต้การปกครองของผู้หน้าที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ

2.3 บั่นทอนความเชื่อมั่นในระบอบประชาธิปไตย เมื่อการเลือกตั้งไม่เป็นธรรมและเสียงของประชาชนถูกลดทอน

กล่าวโดยสรุป ทรราชทางการเมืองไทยมีบทบาทสำคัญในการปิดหูปิดตาประชาชนจากประชาธิปไตยผ่านกลไกต่าง ๆ เช่น การใช้กำลัง การควบคุมสื่อ และการบิดเบือนโครงสร้างประชาธิปไตย หากต้องการให้ประเทศไทยก้าวสู่ประชาธิปไตยที่แท้จริง ประชาชนจำเป็นต้องตื่นตัวและเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างสังคมที่เสรีและเป็นธรรมมากขึ้น เส้นทางสู่การบรรลุประชาธิปไตยที่แท้จริงในประเทศไทยจะต้องใช้ความพยายามร่วมกันจากประชากรในการทำหายโครงสร้างอำนาจที่มีอยู่และสนับสนุนความโปร่งใส ความรับผิดชอบและการเป็นตัวแทนที่เท่าเทียมกันภายในระบบการเมืองการเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและบทบาทของพลเมืองในการมีส่วนร่วมในกระบวนการประชาธิปไตยจะเป็นก้าวสำคัญในการต่อสู้เพื่ออนาคตที่ดีกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลและแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ

แนวทางการสร้างเครือข่ายระหว่างผู้นำทางการเมืองและประชาชนเพื่อลดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในยุคโลกาภิวัตน์

ความขัดแย้งระหว่างประชาชนกับรัฐบาลที่มีลักษณะทรราชเป็นปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นในหลายประเทศ รวมถึงไทยในยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ที่ข้อมูลข่าวสารกระจายตัวได้รวดเร็ว ความต้องการของประชาชนในการมีส่วนร่วมทางการเมืองสูงขึ้น ทำให้ระบอบที่ใช้อำนาจ

โดยมิชอบต้องเผชิญกับแรงต่อต้านจากภาคประชาสังคม เพื่อให้เกิดเสถียรภาพทางการเมือง จำเป็นต้องมีแนวทางแก้ไขปัญหาเพื่อลดความขัดแย้งและนำไปสู่ระบบที่เป็นธรรมและโปร่งใส

แนวทางแก้ไขปัญหาระหว่างทราซทางการเมืองกับประชาชน

1. การปฏิรูปโครงสร้างทางการเมืองและกฎหมาย

1.1 แก้ไขรัฐธรรมนูญให้เป็นประชาธิปไตยมากขึ้น ลดอำนาจของกลุ่มชนชั้นนำ เช่น ส.ว. ที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง สร้างระบบตรวจสอบถ่วงดุลที่เป็นอิสระจากรัฐบาล ปฏิรูปกฎหมายที่จำกัดเสรีภาพทางการเมือง เช่น มาตรา 112 และกฎหมายควบคุมสื่อ

1.2 สร้างกระบวนการเลือกตั้งที่โปร่งใสและเป็นธรรม ปรับปรุงระบบการเลือกตั้งให้สะท้อนเสียงประชาชนอย่างแท้จริง และควบคุมการใช้อำนาจรัฐเพื่อแทรกแซงการเลือกตั้ง

2. การเสริมสร้างบทบาทภาคประชาชนและภาคประชาสังคม

2.1 สร้างวัฒนธรรมการมีส่วนร่วมทางการเมือง ให้ประชาชนมีบทบาทในกระบวนการตัดสินใจทางนโยบาย และส่งเสริมการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น

2.2 เสรีภาพของสื่อมวลชนและอินเทอร์เน็ต คุ้มครองเสรีภาพของสื่อในการรายงานข่าวที่เป็นกลาง และสนับสนุนสื่ออิสระและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอย่างเสรี

2.3 สนับสนุนการศึกษาเพื่อสร้างความตระหนักรู้ทางการเมือง ให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิพลเมืองและประชาธิปไตย และสร้างระบบการศึกษาเพื่อปลูกฝังแนวคิดเรื่องหลักนิติธรรม

3. การใช้กลไกระหว่างประเทศเพื่อลดการใช้อำนาจโดยมิชอบ

3.1 ส่งเสริมความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศ ใช้แรงกดดันจากองค์กร เช่น สหประชาชาติ (UN) องค์กรสิทธิมนุษยชน และสหภาพยุโรป (EU) และเข้าร่วมกลไกด้านสิทธิมนุษยชนเพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิของประชาชน

3.2 ใช้เวทีโลกในการเปิดโปงการใช้อำนาจในทางมิชอบ สร้างเครือข่ายระดับนานาชาติเพื่อสนับสนุนการเคลื่อนไหวของภาคประชาชน

4. การใช้แนวทางสันติวิธีในการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง

4.1 สนับสนุนการเจรจาและการปรองดอง ใช้เวทีสนทนาเพื่อแก้ไขความขัดแย้งโดยสันติ และส่งเสริมกลไกไกล่เกลี่ยที่ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด

4.2 ลดการใช้อำนาจรุนแรงทั้งจากรัฐและประชาชน หลีกเลี่ยงการใช้กำลังปราบปรามผู้ชุมนุม และใช้แนวทาง อารยะขัดขืน (Civil Disobedience) ในการเคลื่อนไหว

องค์ความรู้ใหม่

การสร้างช่องทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและการส่งเสริมการสนทนาระหว่างผู้นำทางการเมืองและประชาชนสามารถนำไปสู่ความเข้าใจมุมมองที่หลากหลายได้ดีขึ้นในที่สุด ลดความขัดแย้งทางการเมืองในยุคโลกาภิวัตน์การสร้างแพลตฟอร์มสำหรับการสนทนาและ

การทำงานร่วมกันแบบเปิดสามารถเสริมอำนาจให้กับประชาชนส่งเสริมความรู้สึกเป็นเจ้าของในกระบวนการทางการเมืองและส่งเสริมการแก้ปัญหาโดยรวม

1. การเสริมสร้างความเข้าใจและความร่วมมือ การสร้างเครือข่ายช่วยให้ผู้นำทางการเมืองและประชาชนสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูล ความรู้ และความคิดเห็นกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและความร่วมมือระหว่างกัน

2. การเพิ่มประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหา เมื่อผู้นำทางการเมืองและประชาชนมีเครือข่ายที่แข็งแกร่ง พวกเขาสามารถทำงานร่วมกันในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน การสร้างเครือข่ายช่วยให้ประชาชนมีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการดำเนินนโยบายต่าง ๆ ซึ่งช่วยเสริมสร้างความโปร่งใสและความโปรงใสในการบริหารประเทศ

4. การสร้างความเชื่อมั่นและความไว้วางใจ การมีเครือข่ายที่ดีช่วยสร้างความเชื่อมั่นและความไว้วางใจระหว่างผู้นำทางการเมืองและประชาชน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างสังคมที่เข้มแข็งและยั่งยืน

5. การพัฒนาทักษะและความรู้ การแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ในเครือข่ายช่วยให้ทั้งผู้นำทางการเมืองและประชาชนสามารถพัฒนาทักษะและความรู้ของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง

กล่าวโดยสรุป การลดความขัดแย้งระหว่างประชาชนกับทราชาทางการเมืองต้องอาศัยการปฏิรูปโครงสร้างทางการเมือง การเสริมสร้างภาคประชาสังคม การใช้กลไกระหว่างประเทศและแนวทางสันติวิธี เพื่อสร้างสังคมที่มีความยุติธรรมและเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง หากแนวทางเหล่านี้ถูกนำไปปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม จะสามารถลดความขัดแย้งและผลักดันให้ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมืองจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยสร้างความไว้วางใจและความเข้าใจระหว่างรัฐบาลกับประชาชน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศในทิศทางที่ยั่งยืนต่อไป การส่งเสริมการศึกษาและการสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของพลเมืองก็เป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยให้ประชาชนมีอำนาจในการตรวจสอบและเรียกร้องความรับผิดชอบจากผู้บริหารประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้สังเคราะห์จากบทความ

สรุป

ความขัดแย้งทางการเมืองเป็นปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นทั่วโลก โดยเฉพาะในยุคโลกาภิวัตน์ที่ข้อมูลข่าวสารแพร่กระจายได้อย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ความคาดหวังของประชาชนต่อรัฐบาลเพิ่มขึ้น ขณะที่ผู้นำทางการเมืองต้องเผชิญกับแรงกดดันจากหลายฝ่าย ดังนั้น การสร้างเครือข่ายที่เข้มแข็งระหว่างผู้นำและประชาชนจึงเป็นแนวทางสำคัญในการลดความขัดแย้ง และส่งเสริมประชาธิปไตยที่ยั่งยืน การเสริมสร้างช่องทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เปิดช่องทางการสื่อสารแบบสองทางทั้งโดยตรง และในใช้แพลตฟอร์มดิจิทัล พัฒนาสื่อที่เป็นกลางและโปร่งใส สร้างเวทีการพูดคุยระหว่างประชาชนและผู้นำ ในการสร้างความร่วมมือระหว่างภาคประชาชนและรัฐบาล ควรสร้างภาคีความร่วมมือระหว่างประชาชนและรัฐบาล มีการส่งเสริมบทบาทขององค์กรภาคประชาสังคม และควรกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ในส่วนการใช้กลไกทางกฎหมายและประชาธิปไตยเพื่อลดความขัดแย้ง ควรปฏิรูปกฎหมายเพื่อคุ้มครองเสรีภาพของ

ประชาชน มีการพัฒนากลไกการตรวจสอบรัฐบาลได้ มีการสร้างกลไกไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางการเมือง มีการส่งเสริมวัฒนธรรมทางการเมืองที่สร้างสรรค์ มีการพัฒนาการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจประชาธิปไตย และส่งเสริมความเป็นผู้นำที่มีธรรมาภิบาลการสร้าง ความตระหนักรู้เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของประชาชนจึงเป็นเรื่องสำคัญ เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วม ในการพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน และสามารถต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ที่แท้จริงของประเทศได้ ในบริบทนี้ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของพลเมืองและการเพิ่มศักยภาพของประชาชนผ่าน การศึกษาและการรณรงค์การรับรู้สามารถเพิ่มกระบวนการประชาธิปไตยได้อย่างมีนัยสำคัญ และส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการกำกับดูแลการทำงานร่วมกันระหว่างภาคประชา สังคมและรัฐบาลจะช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับระบบประชาธิปไตย และเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ ในการสร้างเครือข่าย ที่เข้มแข็งระหว่างผู้นำทางการเมืองและประชาชนเป็นกุญแจสำคัญในการลดปัญหาความขัดแย้ง ทางการเมืองในยุคโลกาภิวัตน์ แนวทางที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนาช่องทางสื่อสารที่โปร่งใส การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและประชาชน การใช้กลไกประชาธิปไตยและกฎหมาย ในการลดข้อพิพาท และการส่งเสริมวัฒนธรรมทางการเมืองที่สร้างสรรค์ หากนำแนวทางเหล่านี้ ไปปฏิบัติอย่างจริงจัง จะสามารถสร้างสังคมที่มีความสมานฉันท์และพัฒนาการเมืองให้เป็น ประชาธิปไตยที่ยั่งยืนมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ครุบ้านนอก. (2552). *วิกฤต! เยาวชนไทยยุคโลกาภิวัตน์*. สืบค้น 2 มกราคม 2568, จาก <https://www.kroobannok.com/15013>
- นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2562). *ทรรราชของผู้เชี่ยวชาญ*. สืบค้น 2 มกราคม 2568, จาก https://www.matichon.co.th/politics/news_1430784
- บุญรักษ์ บุญญะเขตมาลา. (2548). *ทรรราชของเสียงส่วนใหญ่ อันตรายต่อเสรีภาพในการพูด*. สืบค้น 2 มกราคม 2568, จาก <https://shorturl.asia/DVL98>
- พระมหาธีรวิธ ธีรวิฑฒนเมธี (พันธ์ศรี). (2566). การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน ในระบอบประชาธิปไตย : กลไกและความท้าทายในบริบทประเทศไทย. *วารสารวิชาการ จินตาสีทิพย์*, 1(4), 201-211.
- พระศรีปริยัติโมลี (สมชัย กุศลจิตโต). (2547). *สงฆ์ผู้นำสังคม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- เพิ่มศักดิ์ จະเรียมพันธ์. (2563). นักสอพลอปประชาชนแห่งประชาธิปไตยเอเธนส์กับบทเรียนต่อ ประชาธิปไตยไทยร่วมสมัย. *วารสารเศรษฐศาสตร์การเมือง มหาวิทยาลัยบูรพา*, 8(2), 22-47.

- วรตร เลิศรัตน์. (2565). ให้เสียงเยาวชนมี ‘ความหมาย’ : เปิดกระบวนการนโยบายให้เยาวชนมีส่วนร่วม. สืบค้น 2 มกราคม 2568, จาก <https://www.the101.world/youth-participation-in-policy-process/>
- สยมพร ฉันทสิทธิพร. (2561). ความชอบธรรมและการล้มล้างพระราช : มุมมองของลัทธิขงจื้อในประวัติศาสตร์จีน. วารสารสังคมศาสตร์, 48(2), 157-180.

